COMUNITAT CRISTIANA DEL MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 932 038 915
www.benedictinescat.com
2a època – núm. 108 – octubre 2008

Ens cal el silenci

Ja som al començament del nou curs i tothom, qui més qui menys, segons les seves possibilitats i circumstàncies, fa el seu programa d'activitats. Nosaltres volem fer-ho donant resposta al nostre desig de viure a fons, amb plenitud, de créixer humanament i espiritualment, de connectar amb les realitats que tenim al nostre entorn i els reptes que ens planteja avui la nostra societat. En aquest sentit hem organitzat les activitats que, si Déu vol, durem a terme aquest curs 2008-2009.

Unes paraules de sant Pau il·luminen l'actitud que dóna el veritable valor a tot el nostre fer: Tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, el Senyor, donant gràcies per mitjà d'ell a Déu, el Pare *(Col .3,17). El nostre "fer" cristià té sentit quan surt d'un cor que se sent identificat amb Jesús, quan anem adaptant la nostra vida als seus sentiments:* Tingueu els mateixos sentiments… *(Fl 2,5) Estem cridats a tenir els mateixos sentiments de Jesús però, com és possible això? No és una pretensió plena d'orgull per part nostra? Com podem gosar identificar-nos amb Ell nosaltres, que experimentem constantment la nostra fragilitat i la nostra impotència? Justament, aquesta realitat nostra acceptada i assumida és la porta que ens permet unir-nos a aquest Déu que en Jesús s'ha identificat amb nosaltres. Aquest és el Misteri del Déu que se'ns dóna prenent la forma "d'un home qualsevol", la realitat de Déu immersa en la realitat humana, per realitzar junts el Regne, el somni d'una nova humanitat que es va obrint pas silenciosament en nosaltres i en el món.*

Obrir-nos al Misteri, viure aquesta comunió que Déu ens ofereix demana una actitud de buit, de silenci, d'interioritat, una actitud contemplativa, perquè el veritable sentit de la nostra vida el descobrim en el silenci, que ens permet prendre contacte amb el que és més essencial, que és una obertura del cor i de tot el nostre ésser, és una atenció, una espera que alimenta el nostre desig. És en el silenci on acollim el Misteri del Déu que ens habita.

La paradoxa del silenci és que ens permet sortir del nostre petit món i eixamplar el cor a una comprensió més àmplia de la realitat.

¿Apostem per viure aquesta dimensió del nostre ésser com un camí que ens endinsa en la comunió amb Déu i amb la humanitat?

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat

ACTIVITATS DEL PRIMER QUADRIMESTRE

APROXIMACIÓ A DIVERSES TRADICIONS RELIGIOSES

divendres, 17 d'octubre	*Introducció,* **Joan Estruch**
dijous, 20 de novembre	*Vivència del judaisme avui,* **Jorge Burman**
divendres, 19 de desembre	*El budisme,* **lama Tsondru**
divendres, 16 de gener	*L'Islam,* **Abdennur Prado**

a les 19:30, les vespres s'avançaran a les 19:00

LA IMATGE DE DÉU I DE L'ÉSSER HUMÀ DES DEL FEMENÍ

Seminari
Hi intervindran **Àngela Volpini,** fundadora del centre Nova Cana (Itàlia) i **Teresa Forcades**, teòloga i doctora en medicina, monja de Sant Benet de Montserrat
Moderarà **Laia de Ahumada**
dissabte, 25 d'octubre - de 10 a 13 i de 16 a 19
diumenge, 26 d'octubre - de 12 a 14 i de 16 a 18

VETLLES DE PREGÀRIA

Advent	dissabte, 29 de novembre	a les 21:00
Cap d'Any	dimecres, 31 de desembre	a les 22:45

RECÉS D'ADVENT-NADAL

L'encarnació a càrrec de **Marcel Capellades**, ermità de Sant Salvador
dissabte, 13 de desembre de 10 del matí a 5 de la tarda

ESPIRITUALITAT MONÀSTICA

Reflexió a partir d'un llibre d'Anselm Grün,
Benito de Nursia: espiritualidad enraizada en la tierra
3r dissabte de cada mes a les 17:30

PREGAR AMB ELS SALMS

1r diumenge de cada mes, a les 18:00

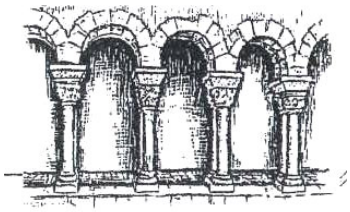

Des del monestir

50 ANYS DE VIDA MONÀSTICA

Amb joia i acció de gràcies vàrem celebrar els nostres 50 anys de professió monàstica, el passat dia 11 de setembre.

Amb el salm 47 diem: *Déu nostre, evoquem el record del vostre amor enmig del temple*, enmig de l'Església. És sentint-nos Església que celebrem l'amor fidel del nostre Déu.

Aquests cinquanta anys han transcorregut enmig de grans esdeveniments tant de l'Església com del món amb els seus canvis. I, sens dubte, que el fet més gran, tant per a la nostra comunitat com per a tota la vida eclesial, ha estat el Concili Vaticà II, quan el papa Joan XXIII obria les finestres de l'Església, perquè hi entrés l'aire fresc de l'Esperit. Amb il·lusió vàrem viure aquells anys veient com l'Esperit Sant anava fent la seva obra.

Ara nosaltres, mirant enrere, sense quedar-nos-hi i adonant-nos que som una petita part d'aquesta Església estimada de Jesucrist, dedicades a Déu com a monges, no abandonem el món, sinó que hi restem unides des del monestir, on hi hem fet vot d'estabilitat, no només amb la comunitat monàstica, sinó també amb el nostre poble, lligant-nos-hi per sempre, tot maldant per viure les joies i les esperances, les angoixes i tristeses del nostre món, estimat per Déu.

M. TERESA SOLÀ I GRISELDA COS

Des de la Fraternitat

El passat 11 de juliol, dia de Sant Benet, la mare abadessa Gertrudis Nin, la germana Maria-Lurdes Solé i la Fraternitat de Sant Pere, en una cerimònia senzilla i intima, ens varen entregar el document ***Pautes de Vida.***

Aquest document que anomenem així i que hem elaborat entre tots, pretén fer-nos de guia de com hem de viure la nostra vinculació com a laics amb aquesta comunitat monàstica, tot volent que això sigui un arrelament i un compromís que ens porti a fer un camí junts, tot sortint així del nostre individualisme i aïllament, per viure en el convenciment de pertànyer a un col·lectiu, família, comunitat cristiana. Tot sentint-nos atrets pel carisma benedictí que ens és transmès per les monges d'aquest monestir de Sant Pere de les Puel·les, que testimonia una forma de vida emanada de la Regla de Sant Benet, ens hem sentit cridats per les paraules del pròleg.

«**A TU**, **S'ADREÇA LA MEVA PARAULA SIGUIS QUI SIGUIS.**»

Això que ha captivat la nostra vida de laics ens ha fet desitjar, tot mantenint-nos en aquesta condició, poder viure segons l'esperit de la regla benedictina, **el DESIG** d'una més gran adhesió al Crist**.**

Per això, en el nostre estil de vida volem adoptar els valors assenyalats en aquesta Regla com són:

Senzillesa, humilitat, sobrietat, acolliment, tolerància, netedat de cor, silenci, unitat interior, creativitat.

En la fraternitat hi veiem un lloc privilegiat on poder viure a fons la fe i la caritat, on compartir amb els germans i germanes, on fer l'aprenentatge de l'acollida, del perdó, del servei, de la tolerància i on treballar en un projecte comú. Tot això compromesos amb la família i el treball, sentint com a propis els goigs i les esperances, les tristeses i les alegries dels homes i dones del nostre temps.

«**QUE NO ANTEPOSIN RES ABSOLUTAMENT LA CRIST, EL QUAL EN DUGUI TOTS JUNTS A LA VIDA ETERNA.**» RB 72,11-12

CARME VILLARROYA

Des de l'ACAT

UNA PETITA ACCIÓ QUE DÓNA GRAN ALEGRIA

Una de les tasques de l'ACAT és la possibilitat d'escriure a persones que són a la presó. És una de les accions que dóna alegria a qui la fa, però sobretot a les persones que són empresonades. La seva situació d'aïllament del món extern i d'aïllament comunicatiu per coses personals dins la mateixa presó, fa que les cartes que reben de l'exterior siguin molt esperades.

Escriure a alguna persona externa és ocasió de comunicar el que a dins no poden, perquè tenen por que sigui utilitzat en contra d'ells o elles. Per això, tot i que el fet del correu postal va a menys en les generacions joves, a la presó encara és molt usat.

Pot semblar que cal ser una persona molt entesa del món de la presó, etc. Ben lluny de la realitat! Només cal tocar de peus a terra, amb seny, i ficar-nos una mica, en allò que limitadament ens és possible, a la pell de l'altra persona.

A principis d'aquest setembre, Isabel Fesser, sòcia de l'ACAT, que viu a Madrid, ens va enviar una crida per trobar persones disposades a escriure un noi mexicà, Virgilio, que porta dotze anys al corredor de la mort a Texas, sense rebre visites. Isabel enviava la seva carta demanant-ho: *«només estic buscant persones que puguin ajudar-me a fer el meu temps una mica més suau en aquest lloc que cada vegada està més difícil...".*

Uns dies més tard, després de fer una crida per correu electrònic, vam trobar nou persones disposades, algunes manifestant que no sabien si ho farien prou bé, etc.

Us he de dir que ens va impressionar l'alegria de la Isabel, i de la noia d'enllaç al corredor de la mort de Texas, que van respondre a correu seguit dient que buscarien els de parla hispana, que no són pocs, per repartir la gent entre presos diferents i així se'n puguin beneficiar d'altres.

Aquests fets, em fan pensar en quantes coses petites gaudeixo, com aquesta, de rebre correu, trucades... i no ho valoro tant. I també em fan donar gràcies per tantes persones de cor disponible, que sovint no coneixem, i que amb les seves petites accions escampen petites o grans alegries. Són les benaurances viscudes de cada dia.

MONTSE FENOSA, vocal de la junta de l'ACAT

Des d'Assís

ASSÍS CREIX

És un fet molt positiu i esperançador que el projecte iniciat pel Centre d'Acollida Assís fa set anys d'oferir serveis de primera necessitat a les persones que viuen al carrer, segueixi il·lusionadament endavant tot mantenint la necessària estabilitat i independència. Això és fruit de moltes voluntats que cal agrair.

Amb el temps, la proximitat i l'acompanyament de processos personals fan evidents la necessitat d'endegar determinats programes orientats a la integració de persones que viuen en condicions infrahumanes, entre elles la gestió del PIRMI per aconseguir una renda mínima d'inserció, el servei d'orientació laboral, i la creació de recursos d'habitatge. És evident que el sosteniment d'aquests programes suposa una despesa molt important.

Actualment tenim allotjades vint-i-cinc persones entre els dos pisos tutelats per Assís i els de la Fundació Mambré (de la qual formem part integrant), amb possibilitats d'ampliar a més places si estem en condicions d'assumir el seu cost.

Per aquest motiu ens proposem de fer una campanya de divulgació del Centre per augmentar significativament el número de socis. Això ens permetrà pressupostar el manteniment econòmic d'aquests pisos, ja que les ajudes que rebem en forma de donatius són imprevisibles en freqüència i quantitat i que, per tant, no ens permeten planificar la necessària ampliació de places.

Us demanem que ens ajudeu a divulgar a familiars, amics i coneguts el projecte per aconseguir més aportacions fixes de les que tenim ara. A la tauleta de l'entrada de l'església i a disposició de tots hi trobareu díptics i la butlleta de subscriptor que hi va inclosa.

La comunitat cristiana del monestir ens hem proposat de fer una aportació econòmica periòdica. Tot i que sigui modesta, volem respondre a la crida que fa Assís col·laborant de manera periòdica.

JOSEFINA BASSETS

Des del testimoniatge

EN RECORD DEL BISBE JOAN CARRERA

La mort del Bisbe Joan, que és com a ell li agradava que l'anomenessin, ha commogut no sols els cristians de Barcelona sinó també moltes persones de diversos sectors de la nostra societat: polítics, intel·lectuals, moviments obrers, del món de les lletres i de les classes socials més senzilles, especialment dels barris on ell havia exercit el seu ministeri de pastor. El sentiment general és el de sentir-se "una mica orfes".

Aquests dies els mitjans de comunicació han parlat molt de la seva persona, i n' han destacat els trets més característics, que molts de nosaltres coneixem personalment.

En aquest butlletí volem tenir un record agraït per ell, com un petit homenatge a la seva vida senzilla i entregada totalment a l'Església i al nostre poble. I ho fem transcrivint el seu testament espiritual.

> «Vull manifestar que, a mida que passen els anys, augmenta la sensació que la mort ja no és tan llunyana com semblava... L'accepto com a part integrant de la meva existència i, malgrat no sentir pressa perquè arribi, la miro amb esperança.
>
> L'esperança em ve de la meva fe en Jesucrist ressuscitat que, per gràcia de Déu, m'ha acompanyat tota la vida. Una fe que, en mi, ha surat per damunt de la feblesa i dels dubtes –que també els he tingut– i que he viscut en el si de l'Església catòlica, que ha estat sempre per a mi una pàtria espiritual.
>
> Desitjo consagrar els dies que em resten a la difusió de l'Evangeli, tal com, més bé o més malament, ho he fet fins ara com a prevere i com a bisbe, i a viure'l jo mateix en un procés de conversió que mai no s'acaba
>
> Espero poder fer el pas a la vida definitiva amb el suport de la pregària i dels sagraments de l'Església i sota la protecció de la Mare de Déu de Montserrat, en el santuari de la qual vaig ser ordenat sacerdot i que porto com a senyal d'identitat en el meu escut episcopal.»

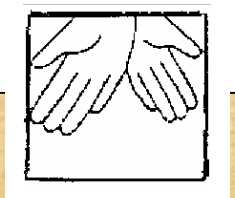

Pregària

Senyor, tu estàs trucant a la porta.
Si jo estic atent a la teva trucada
i aprenc a discernir els signes dels temps, dels meus temps,
i escolto els senyals de la teva confortant presència en la meva porta,
en la meva oïda interna, i t'obro,
i t'acullo com a hoste a casa meva,
llavors el temps que passem junts em dóna seguretat.

En la meva taula comparteixo amb tu el pa,
el pa de la tendresa i de la força,
el vi de l'alegria i el sacrifici,
la paraula de la saviesa i de la promesa,
la pregària d'acció de gràcies i d'abandó a les mans del Pare.
I torno a la tasca de cada dia amb indestructible pau.
El temps passat amb tu, menjant i bevent,
és un temps arrencat a la mort,
a la germana mort que ens espia.

Jesús, camí inacabable,
que véns a cada instant de la meva vida.
Sé que un dia vindràs per donar per acabat aquest temps
que estem cridats a viure con do preciós de Déu,
anticipació i preludi de la benedicció eterna.
Fes que puguem desitjar el dia de la teva tornada,
quan la caducitat de la creació, de la meva vida creada,
deixi un lloc als nous cels i a la nova terra.
Ni que sembli que tot s'acaba en aquell instant,
en realitat és quan tot comença,
sobretot l'immens gaudi i la inesgotable felicitat
de viure en tu, per tu i per a tu per sempre.
Amén.

CARLO M. MARTINI